

Toen we de fuiken binnenhaalden, besloop Dond ons vanuit zee, vermomd als donkere mist. Hij vulde ons hart met angst voor de dood en het verlangen naar meer. Meer vis, land en huizen. Meer wapens, strijd en leugens. In elke man of vrouw, in elk kind, ontwaakte een groot verlangen naar macht. Hij verkondigde dat Inniscaul zou worden weggevaagd door een zware storm als wij hem niet het offer brachten dat hij eiste.

Darra las de woorden van de voorvaderen hardop van de staande steen op de kaap, waarin ze waren uitgehakt. Dat had ze al duizend keer gedaan, maar vandaag stakte haar stem bij het laatste stuk:

Het dertiende kind van elke vrouw moet aan Dond geofferd worden zodra het dertien is. Dan volgt er dertien jaar voorspoed. En anders gaat Inniscaul ten onder.

Het greep haar naar de keel. Dond, de duistere god van de onderwereld, had haar uitverkoren en vervloekt. Zij was het vreselijke offer waarover de tekst van de ouden sprak. Ze was het dertiende kind van haar moeder en morgen werd ze dertien. De vissers zouden beneden bij de baai samenkomen en Cail zou haar de zee op roeien in een bootje van huiden. Terwijl de dorpingen toekijken, zou ze overboord springen met een grote steen aan haar enkel gebonden. Ze zou wegzinken naar de diepten van de oceaan en sterven.

Ze kon geen erger verjaarsgeschenk bedenken.

Voor zover iemand zich herinnerde, had nog nooit een vrouw in het dorp het leven geschonken aan een dertiende kind. De moeders wisten maar al te goed wat daarmee zou gebeuren. Als ze twaalf

baby's hadden gehad, gingen ze naar Olca, de bergheks, die hun een tovermiddel verkocht, zodat ze geen kinderen meer kregen.

Darra's moeder, Meb, had elf kinderen gehad, allemaal meisjes die trouwden binnen de families van het dorp. Toen ze haar twaalfde verwachtte, bad ze om een zoon. De goden verhoorden haar wens, maar niet helemaal. Volgens de oude heks Olca kwam Bawn als eerste, bleek en beweeglijk. Zijn teentjes en vingertjes waren volmaakt, hij krijste schel en zijn haar was rood – het voorteken van een gelukkig leven. Maar twee minuten later werd zijn tweelingzusje geboren, dat niemand wenste of verwachtte. Ze was rimpelig, donker en stil. Haar moeder duwde haar vol afschuw van zich af. Olca noemde haar Darra, wat 'tweede' betekende.

Cail, de dorpsoudste, had haar bij zich in huis genomen. Hij bracht haar groot in de stenen toren op de kaap, zonder contact met de andere bewoners van het eiland, en leerde haar de woorden

van de ouden: die op de staande steen en andere die van de ene generatie op de andere waren doorgegeven. Vanaf het moment dat ze leerde praten, had ze geweten welk lot haar wachtte. Cail had haar erop voorbereid. Hij stelde haar gerust en zei dat haar lot niet zo erg was. *Je hoeft niet bang te zijn*, zei hij vaak. *Verdrinken is een zachte dood. Een langzame wandeling onder water en dan stijgt je opeens naar het licht. Je wordt herboren als vis, meeuw of ster, of misschien als alle drie. Je bent bevrijd uit je menselijke gedaante, en niet meer vervloekt. De grote hemelgod Lug glimlacht je toe als je van deze wereld overgaat naar de Sidé.*

Darra liep naar de rand van de kaap. De zee in de diepte schuimde helderwit. Haar zwarte haren sloegen in haar gezicht. Ze wilde geen vis zijn. Geen meeuw. Geen ster. Ze wilde zichzelf blijven, Darra. Ze wilde leven.

Het leek of Donds vloek zich verspreidde door haar hele lichaam. Ze werd bang om te sterven. Ze ging op de rand van de rots zitten en sloeg haar

armen om haar buik, alsof ze de angst wilde terugduwen naar waar hij vandaan kwam. Ze bad tot de goden, vooral tot Lug. Maar de tijd stond niet stil. De zee beukte tegen de rotsen en de zon gleed naar het westen. Ze zag de stralen langer worden. Een baan van gesmolten rood glinsterde in het water. Haar laatste dag op aarde was bijna voorbij. Ze huilde.

De zon ging onder met een uitbarsting van paars en violet.

‘Darra,’ zei een zachte stem dicht bij haar.

Ze sprong overeind en veegde haar tranen weg. Een paar stappen van haar vandaan hurkte een jongen bij de staande steen. Niemand uit het dorp mocht op de kaap komen. Hadden haar tranen een god opgeroepen?

‘Wie ben jij?’ stootte ze uit.

‘Ik... ik ben...’ stamelde de jongen blozend. Als hij een god was, was hij een onzekere god. Hij had sproeten en ruwe handen, heldere groene ogen

met mooie wimpers, en lang rood haar.

‘Ik weet wie je bent!’ riep Darra uit toen het tot haar doordrong. ‘Jij bent Bawn, hè?’ Af en toe had ze vanaf de kaap een glimp opgevangen van Bawns rode haar in een van de boten. Niemand had zo veel geluk bij het vissen als hij, werd er gezegd. Zijn fuiken zaten altijd vol. Ze had er vaak naar verlangd om hem te ontmoeten, maar omdat ze Donds vervloekte offer was, mocht ze niet bij de dorpelingen beneden aan de baai komen.

De jongen knikte. ‘Darra,’ zei hij, ‘ik heb je soms hier boven zien staan. Als een donkere schim op de kaap. Ik heb me vaak afgevraagd hoe je er van dichtbij uitzag.’

‘Ik heb jou ook gezien vanuit de verte,’ zei Darra. Ze keken elkaar zwijgend aan. Bawns lippen krulden op tot een glimlachje. Darra probeerde terug te glimlachen, maar haar lippen trokken scheef en ze barstte in huilen uit.

‘Dat ik je nu pas ontmoet, helemaal aan het eind,’ zei ze snikkend.

Hij kwam naar haar toe en pakte haar arm vast. ‘Darra,’ zei hij zacht. ‘Mijn andere helft.’

‘O, Bawn. Ik heb je gemist, al kende ik je niet. Het is eenzaam hier boven, met alleen de oude Cail. Hij is altijd aardig, maar ik heb zo naar een echt huis verlangd. Met een haard, muziek op winteravonden, oude mensen, jonge mensen – een moeder, zusjes, en een broer!’

‘Hier ben ik,’ zei Bawn. Hij sloeg zijn armen om haar heen. ‘Ik kon het geen morgen laten worden zonder jou te hebben gezien. Maar ik wist niet dat het ons zo veel verdriet zou doen.’ Hij drukte haar tegen zich aan. ‘Als ik met je kon ruilen, zou ik niet aarzelen. Ik heb er nooit om gevraagd de eerste te zijn van de tweeling.’

‘En ik niet om de tweede te zijn. Ik wou dat ik nooit geboren was,’ zei Darra. ‘Hoe is het nu met onze moeder? Die ze Meb noemen? Komt ze morgen, om me te zien verdrinken?’

Bawn schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Ze is in de war. De mensen zeggen dat ze twintig jaar

ouder lijkt dan ze is. Ze houdt van me, Darra, en doet alsof jij niet bestaat. Maar volgens mij gaat er geen dag voorbij zonder dat ze aan je denkt. Met haar liefde voor mij is iets misgelopen, lijkt het. Ze houdt bijna te veel van me. Maar ik kan niets goed doen. Ze gaat tekeer als een fuik niet vol is, als ik per ongeluk mijn kleren scheur of te luidruchtig eet. Ze wil dat ik jou ben, denk ik soms.’

‘Eten!’ riep een stem.

‘Verstop je!’ zei Darra. ‘Dat is Cail, die me komt halen. Als hij je betrapt, wordt hij woedend. Je weet dat je hier niet mag komen.’

Bawn knikte en ging achter de staande steen zitten. ‘Ik blijf hier,’ fluisterde hij. ‘Ik blijf vannacht hier. Bij de steen. Mama denkt dat ik in het donker ga vissen. Ik zal voor je waken en tot Lug bidden.’

‘Ik dacht dat je tegen iemand praatte,’ zei Cail bij het avondeten.

‘Dat was ook zo. Ik praatte tegen de grote hemelgod Lug. Hij is vanavond naar me toe gekomen.’

Darra merkte dat ze weinig moeite had met liegen, voor iemand die het nog nooit eerder had gedaan. Ze verkruimelde haar gerstebrood in de dampende vissoep en nam een hap. Maar ze kon niet goed slikken en legde haar lepel neer.

‘Je begint al over te gaan,’ zei Cail. ‘Naar de Sidé – het domein van elfen en goden. Je bent zelfs een beetje doorschijnend.’ Hij schudde zijn wijze hoofd.

‘Darra,’ zei hij, ‘verdrinken...’

‘Ik weet het. Verdrinken is makkelijk. Niets aan.’ Ze begon te giechelen, en toen lachte ze tot de tranen over haar wangen liepen.

Cail legde een hand op haar schouder. ‘Rustig,’ zei hij. ‘Dit is een heilige nacht.’ Hij zuchtte. ‘Maar ik mag niet vergeten hoe jong je bent.’

Hij bracht haar naar boven, naar haar zolderkamer met één klein dakraampje.

‘Ga slapen, lieve Darra,’ zei hij. ‘Maak je geen zorgen. Ik blijf tot het laatst bij je. Ik zal voor je zorgen, zoals ik altijd heb gedaan.’